das: Itzechi in Germaniâ Superiore Gerhardus Comes Holſatiæ ſolebat, cùm in hoſtes iret, Imaginem ſacratiſſimæ Virginis collo appenſam circumferre in omnia pericula, quam anno 1320. geſtans contrà Danos ter fertur ceciniſſe, Nos hac die tibi gregatos ſerva Virgo. Pugnavit, & vicit. Notandum, quòd eo in prælio ita ſe Gerhardus hoſtibus miſcuerit, ut ſecum etiam ſanctam Imaginem in periculum adduxerit. Alteram tunc manum in prælio S. Statuæ deciſam ferro fuiſſe aſſerunt, tanto miraculo, ut eam nullus artificum iterum trunco brachii poſſet apponere. Et tunc, cùm hæc ſcriberentur, Moniales in Itzecho monſtrabant Virginis brevem ſtatuam. Porrò Itzecho oppidum eſt in Holſatia, in quo circà annum 1202. die proxima Deiparæ Natæ viſa eſt ſublimis ſupra oppidum Divæ Virginis hæc Imago, quam ſanctè, qui viderant, venerati ex illo die Religioſiſſimè coluerunt. Perſeverat, inquit Auctor, in hodiernum diem memoria, appellatúrque hodiè *Civium dies*: quippe illa die, qua ſic Virgo apparuit, bis Stora fluvius in eam altitudinem excrevit, ut ponte rejecto tueretur cives contrà furias obſidentium, & expugnationi inſtantium Danorum. &c.

JULIACENSE

Parthenium Canoniſſarum Regularium de Ven. Congregatione S. Sepulchri contubernium in Ducali paris cognominis civitate (vulgò Gülch) Juliacenſi conſtitutum hodiedùm apprimè floret; quod ipſum primitùs inſtituit, atque ad iſtud ex alio quodam unius ejusdémque nominis Religioſo Domicilio apud Aquisgranenſes jam ſuprà memorato, ubi prævio ſacræ Religionis tyrocinio ſanctiſſimè completo ſub annum Chriſti 1635. Regularem Profeſſionem emiſit, divino afflata Spiritu anno 1644. pridie Idus Julii novam ſimul ſacrarum Virginum Coloniam ſecum adduxit Venerabilis Domina Alvera de Virmund, prima loci hujus beatæ memoriæ Prioriſſa, jam ſuprà in deſcriptione Parthenonis Aquisgranenſis laudata. Novam autem fundationem iſtam Juliacenſem quamprimùm ratam gratámque habuit, eamque totâ authoritate ſuâ clementiſſimè comprobavit loci Ordinarius, qui pro tempore fuit Eminentiſſimus Princeps Ferdinandus utriusque Bavariæ Dux, Elector & Archi-Epiſcopus Colonienſis &c. quod idem pariter in rem præſentem præſtitit etiam Princeps terræ ſeu Sereniſſimus Juliæ Cliviæ & Montium Dux Wolfgangus Wilhelmus Comes Palatinus Rheni. Prima ſanctæ memoriæ Prioriſſa jam ſuprà memorata Ven. Domina Alvera morte naturali terris abrepta, cœlis immigravit anno 1649. die 24. Aprilis. Poſt quam Religioſiſſimæ Congregationi huic dignißimè præfuit & pari vitæ ſanctitate inclyta refulſit Ven. ac Prænobilis Domina Margarita Thereſia Mierol de Coslaria die 10. Junii in Prioriſſam Juliacenſem delecta, tum eadem ipſa quarto ſui Regiminis anno Noveſium translata, ibidem quoque novum aliquod ſæpè memoratæ Congregationis S. Sepulchri Domicilium inſtauravit. Anno 1653. die 17. Aprilis ſucceſſit Othilia de Virmund Alveræ primæ Juliacenſis Prioriſſæ ſupradictæ Germana Soror, quæ pientiſſimum Parthenium hunc Cætum ſuum Juliacenſem raro vitæ ſanctioris exemplo plurimùm illuſtravit, eadem demùm anno 1684. die 4. Aprilis tumulo illata, cujus locum & dignitatem die undecima ejusdem Menſis & anni concordi ſuffragantium calculo ſuſcepit Ven. itidem ac Prænobilis Domina Anna Franciſca van Margret, cui benè ſit jugiter in Domino.

JUPPELIENSE,

Taliter dictum ab eo, cui ineſt, cognomine oppido, Venerabile quoddam de ſæpedicta S. Sepulchri Congregatione Contubernium, intrà fines vaſtiſſimæ Diœceſis Leodienſis, imò propè Leodium ipſam Civitatem de præſenti conſpicuum; cæterà idipſum Religioſum Domicilium ob continuos (dum hæc anno 1703. ſcribimus) hinc inde per univerſam Provinciam iſtam obſtrepentes belli motus tam de moderno ſtatu, quàm de primævo ortu & progreſſu ſuo nobis vel invitis prorſus incognitum.

Littera K.

KIMADENSE

Seu Monaſterium in *Kimade* Diœceſis Leodienſis anno gratiæ humanatæ 1474. à Prænobili Domina Maria de Keſſenich fundatum fuit, & noviter extructum pro Viris Regularibus in ſæpè memoratâ Congregatione S. Sepulchri vitam Religioſam Profeſſis; quibus

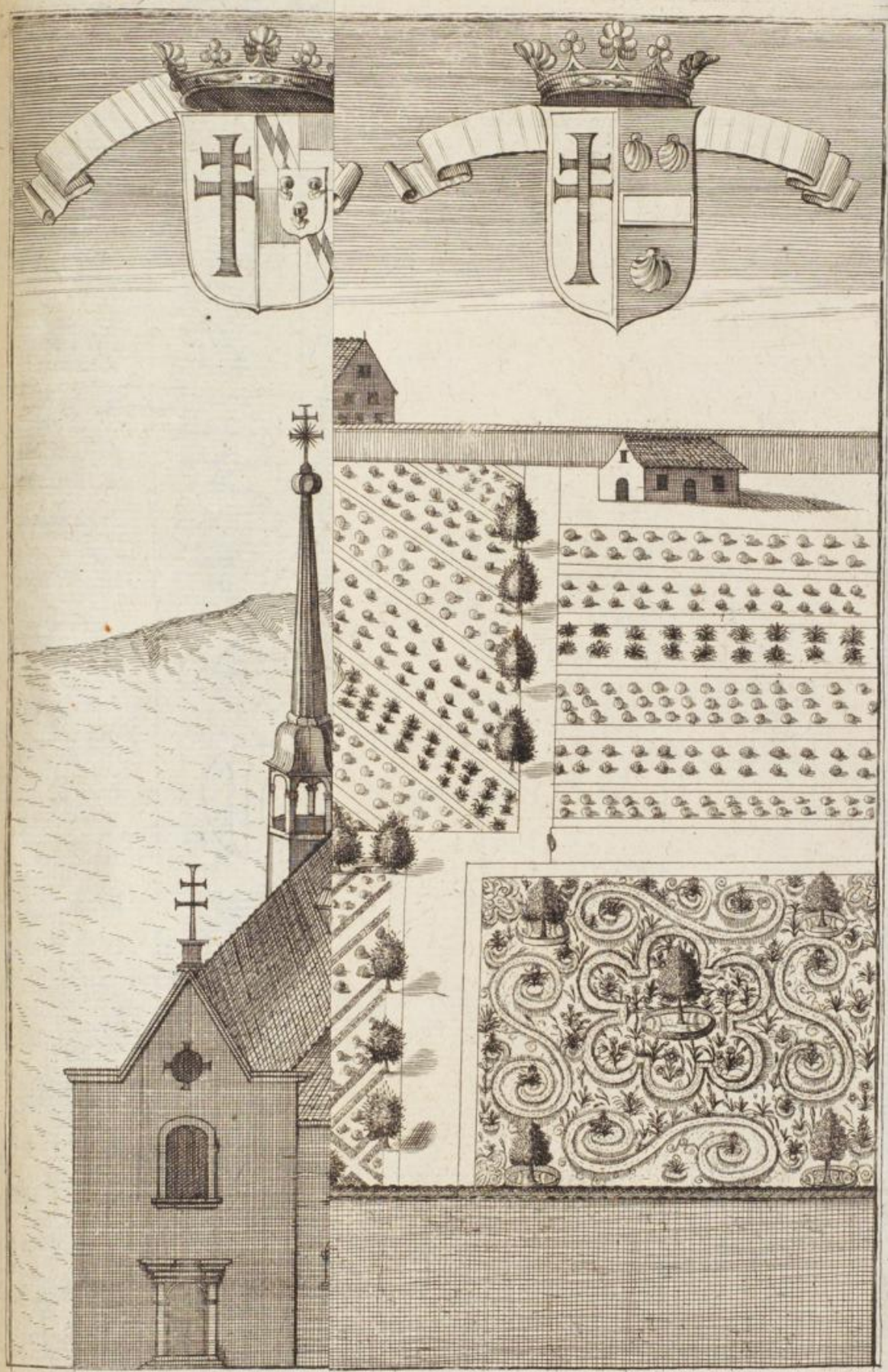

COLLEGIUM CONGREGATIONIS S. SEPULCHRI
IN DUCATU V.

Jean Franck Sc.

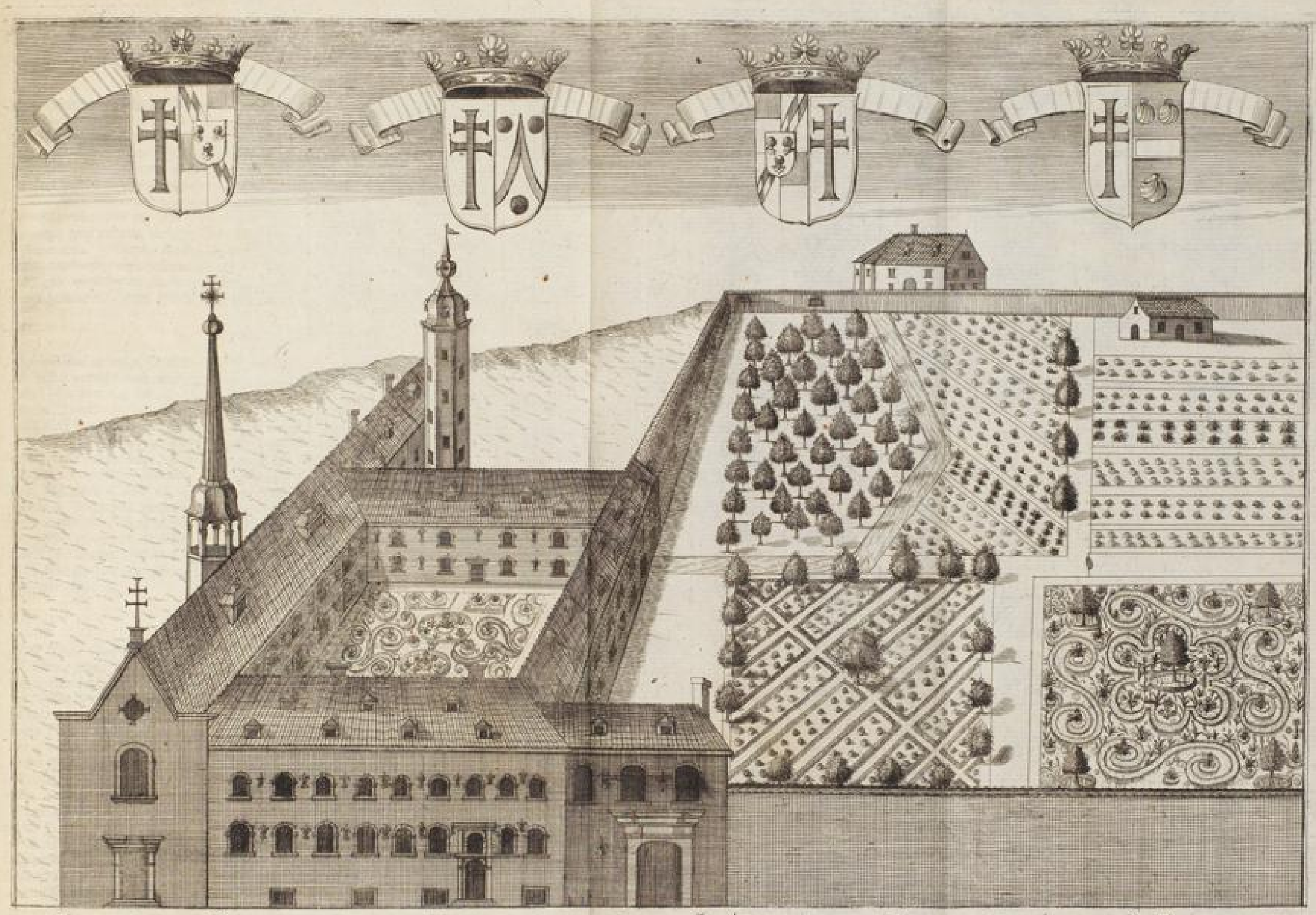

COLLEGIUM CANONISSARUM REGULARIUM ORD. S. AUGUSTINI CONGREGATIONIS S. SEPULCHRI IN DUCATU ET CIVITATE IULIACENSI FUNDATUM A. D. MDCXLIV.

Jean Franck fc.

quibus postmodùm anno 1484. aliò deportatis sacer locus iste mutato sexu suscepit Vestales sacras eundem statum & Regularem professionem amplexas.

KIRCHBERGENSE,

Parthenium Claustrum Canonissarum Regularium de ordine S. P. N. Augustini Episcopi Hipponensis & Ecclesiæ Doctoris usque modò in partibus Austriæ confinantem Styriam attingentibus florentissimum, quonam tempore & anno determinato primùm cœperit, seu fundatum initia sua sumpserit, simpliciter affirmare seu pro vero constanter asserere severè prohibent antiquiora loci monimenta, quæ Vulcanus trinâ jam vice Kirchbergensibus adeò plusquàm terribiliter infestus in totum ademit, juxta tamen ex fideli & continuâ Majorum traditione constat, Virginale hoc Cœnobium primos fundatores habuisse vel unum vel plures ex antiquissimis illis Austriæ Marchionibus, quarum inclyta stirps jam pridem defecit in Friderico ultimo illo Duce Sueviæ, qui sub annum 1268. (aliis 1269.) à Carolo Andegavensi Neapoli in Sicilia capite mulctatus insons occubuit. Item hodiedùm vetustissimæ litterarum quarundam reliquiæ sine quavis suspicione legendæ, quæ memoratos Austriæ Principes apertè nominant primarios Authores seu fundatores jam antè annum Christianum Millesimum pios & inclytos.

KIRCHEIMENSE

Benedictini primùm Ordinis in Wirtenbergia Cœnobium Diœcesis Constantiensis à proximo oppido latè descripto apud Crusium in Paralip. ad Annales Sueviæ cap. 10. fol. 14. & cap. 24. fol. 92. ac Zeillerum in Topographia Sueviæ fol. 109. sic cognominatum, fundatum sub annum Christi circiter 990. in quo magna multitudo sacrarum Deo Virginum multis sæculis Cœlo adolevit, donec cum annis disciplina in meram libertatem declinaret, postea anno Christi 1247. Episcopi jussu, an motu proprio Regulam S. Augustini complexæ sunt, quæ tunc aderant Virgines, donec anno Christi 1267. jubente Romano Pontifice Ordinem Prædicatorum profiterentur. Ita Gab. Bucelinus in German. sac. part. 2. fol. 50. & rectè quidem per omnia, præterquàm quòd antiquitus Regulam S. Benedicti tenuisse scribat puellas istas Kircheimenses, quas tamen priusquam memoratam S. P. Augustini Regulam susceperunt observandam, absque ulla certa regula vixisse novimus ex Crusio part. 3. l. 1. cap. 11. Cæterùm de eodem hoc Kircheimensi Parthenæo post annos ad ordinem S. Dominici translato, ac demùm etiam secundùm Religiosum statum suum penitùs extincto, vide Sueviam nostram Ecclesiasticam fol. 461. & seqq.

KIRSGARTENSE,

Seu *Hortus Ceraforum*, item apud Aubertum Myræum de Cann. Regg. cap. 13. fol. 65. *Hortus Beatæ Mariæ Virginis* appellatum, jam pridem antiquatum Congregationis Windesimensis in Diœcesi Wormatiensi Virorum Monasterium, quod tamen à prima origine sua Cistercienſis Ordinis fuit Phrontisterium in honorem B. Virginis Genitricis Dei fundatum, & primùm istud anno 1233. primus inchoavit Henricus ex Comitibus de Sarburg (aliis de Leiningen) Wormatiensis Episcopus numero & ordine quadragesimus; quod ipsum Monialium Cœnobium quamvis brevi post primam fundationem suam multis bonis immobilibus æquè ac privilegiis dotatum fuerit & adauctum, tandem tamen labentibus annis infausto satis omine adeò fuit depauperatum, imò etiam moribus deformatum, ut loci Ordinarius Fridericus hujus nominis secundus aliàs ordine sexagesimus Wormatiensis Episcopus Reformationem illius in Concilio Basileensi procurârit quantocyus faciendam, unde factum est, ut Abbas quidam magni nominis Vir, & memorati Ordinis Cistercienſis SS. Canonum Doctor in eodem Concilio præsens intentam hujusmodi reformationem authoritate Patrum sibi demandatam avidissimè quidem susceperit exequendam, ast ubi is contrà mentem suam ægris oculis aspicere debuit quosvis conatus suos esse non nisi frustraneos, & bona temporalia partim magno satis ære oppignorata, partim omninò distracta, paucis quibusdam (quæ superfuerunt) Monialibus aliò translatis aut (si rectè habet Myræus antecitatus cap. 96. fol. 196.) Epidemiæ morbo sublatis ipse benefatus Abbas loco & nomine totius, cujus tum in dicto Concilio Plenipotentiarium egit sui Ordinis Kirsgartense Monasterium hoc à Religiosis Domicellis Cistercienſibus in totum derelinqui voluit; Quare Fridericus supradictus, tum etiam fundi Dominus Ludovicus S. R. I. Elector & Comes Palatinus Rheni locum hunc Venerabilibus Patribus Congregationis Windesimensis Primoribus obtulit incolendum, quod negotium brevi cum tanto Religionis zelo peractum est, ut Monasterium istud ex tunc Regulari-

bus Canonicis traditum, & assignatum modico temporis spatio non tantùm bonis temporalibus fuerit ampliùs adauctum, sed vel maximè in Spiritualibus optimè coordinatum, prout de novâ & sanctâ hujuscemodi reformatione Kirsgartensis Canonia hæc specialiter commendatur à Bruschio de Monast. Germaniæ cent. 1. fol. m. 102.

Verùm quæ temporum malitia est! Oppidani Wormatienses loco vicini post annos in bello quodam Comitibus Palatinis suscitato fatalem Urbis suæ pertimescentes obsidionem fortè secuturam, Kirsgartense Cœnobium hoc funditùs everterunt; undè Religiosi Canonici vel inviti loco cedere coacti perrexerunt ad vicinam Canoniam Franckenthalensem, & dum interea temporis avita Majorum Religio (Secta tum Calviniana tum Lutherana plurimùm invalescente) omninò defecit, etiam sacræ Domus hujus Kirsgartensis nulla prorsus ratio fuit habita. Et quamvis postmodùm anno 1629. Cœnobii hujus (uti & plurium aliorum in Germania nostra consistentium) restitutio quantocyùs facienda authoritate Cæsarea severè nimis fuerit publicata, contradicentibus tamen & pertinaciter obsistentibus Palatinatûs Heidelbergensis Ministris & Officialibus Acatholicis, frustranea solùm & inanis fuit illa, quousque demùm anno 1630. totum fundum Kirsgartensem obtinuerunt Patres Jesuitæ, sed & istis postmodùm Pacificatione Westphalica inde deturbatis, hodiè isthic loci (qualiter ad me rescripsit fidus Achates in id à me devotissimè requisitus modernus inclytæ Electoralis Civitatis Heidelbergensis Parochus & Decanus Plurimùm Reverendus Nobilis ac Clarissimus Dominus Mathias Oberlender Instituti Clericorum in communi viventium supremus in Germania nostra Præses, SS. Theologiæ & SS. Canonum Licentiatus, Protonotarius Apostolicus) haud ampliùs quicquam visitur præter Molendinum aliquod, necquidem vestigio Religiosi Claustri alicujus Posteris relicto. Sed juvat hìc gratâ mente recolere memoratam Kirsgartensis Cœnobii hujus ad Canonicos Regulares translationem ab Abbate Trithemio in Historia Hirsaug. tom. 1. ad annum 1226. taliter annotatam: His temporibus Henricus Wormatiensis Episcopus Cœnobium Hortus Ceraforum vulgariter *Kirsgarten* nuncupatum extrà muros Civitatis (Wormatiensis) de novo construi fecit, in quo Moniales Cisterciensis Ordinis posuit, quibus ad serviendum Deo Omnipotenti hujus vitæ necessaria providit, quæ locum ipsum per annos fermè ducentos sub eâdem Religione inhabitarunt usque ad tempora Friderici Episcopi ejusdem Civitatis, qui anno Christi 1443. Monialibus propter vitæ dissolutionem ejectis Canonicos Regulares S. Augustini de observantia Windesimensi vocatos introduxit. Porrò circà finem Sæculi decimi quarti in eodem hoc Kirsgartensi singulari vitæ pietate simul & doctrina plurimùm inclaruit Domicellus illius Joannes de Lungheim ex agro Wormatiensi progenitus Asceta Congregationis Windesimensis perperam à Guilielmo Eisengrein in Catalogo testium veritatis fol. 185. inter Eremitas Augustinianos recensitus.

KOENIGSHOFIENSE,

Percelebre quondam Canonissarum Augustinianarum contubernium intrà limites Diœcesis Eystettensis situatum: hoc tamen jam à tempore mutatæ Religionis penitùs extinctum; unde de hoc quicquam referre isthìc non habemus, quàm quòd Religiosa quædam Sanctimonialium paris Ordinis Colonia Parthenoni Mariæsteinensi, itidem paulò post recensendo, realiter immissa tam ex Domicellis Cœnobii hujus Königshofiensis, quàm ex Regularibus Canonissis Mariæsteinensibus fuerit coadunata. Verùm quod amplius est, dum hìc Königshovium istud recenseo, viridi memoria recolo litteras quasdam sub finem prioris Sæculi à me perlectas, eásque in causa Parthenonis hujus ab Admodum Reverendo ac Clarissimo Domino Wilhelmo Vos, tum temporis in Venerabili Canonia Marbacensi in Superiore Alsatia de Congregatione Windesimensi Decano, seu (ùt ipsi vocant) Suppriore in Bavariam ad certum quemdam locum directas, quæ inter alia sic habent: „Monasterium Königshofen Canonissarum Regularium quod attinet, omninò „certum est, quòd locus iste etiamnum in ædificiis suis consistat, sed non amplius for„mam Religiosi Claustri præseferat, sed quasi Ecclesia Parochialis appareat in Diœcesi „quidem Eystettensi inter Dinckelspilam Urbem Imperialem, & Superius Eschenbach „oppidum Equestri Ordini Teutonico subditum, usque modò ut dixi, contuendus, in „territoriali tamen Banno seu Jurisdictione Serenissimi Principis Brandenburgici seu Mar„chionis uti vocatur, Onolzbacensis Acatholici constitutus, ubi modò Lutherani suæ „Religionis exercitium frequentant.

KON-

I Franck sc.

COLLEGIUM KIRCHBERGENSE CANONIS
SARUM REGULARIUM ORD. S. AUGUSTINI
ARCHIDIOECESIS SALISBURGENSIS
IN STYRIA FUNDATUM A. CHRISTI
CMLXXV.

KONNIZIENSE,

Vetuſtiſſimum apud Helvetios intrà limites Diœceſis Lauſannenſis, ſub forenſi tamen ditione Bernatenſi detentum Cann. Regg. S. Auguſtini Monaſterium, antiquitus SS. Petro & Paulo Principibus Apoſtolorum dicatum & conſecratum, olim cœpit ante ipſam Civitatem Bernatenſem anno 1191. à Bertholdo Zäringiæ Duce conditum in Pago Konnizienſi primitùs fundatum, & inædificatum authore haud amplius inquirendo, fuit tamen filia Canoniæ Interlacenſis paulò antè recenſitæ, ſimul & Parochialis Eccleſia memoratæ Civitatis Bernatenſis, ſat longo tempore in id uſurpata; Verùm hoc ipſum Konnizienſe Cœnobium jam pridem interiit, nempè poſt ſæpefatam Civitatem Bernatenſem anno 1525. perverſa Calvini dogmata amplexam, itidem à Neotericis Bernatenſibus Calvinianis in apertiſſimum Orthodoxæ Religionis odium meritiſſimè ſucciſum & annihilatum; cujus proin alia haud ampliùs in ſcriptis ſuperat memoria, quàm ea, quæ deprehenditur apud ſæpè citatum Caſparum Langium Part. 1. fol. 693.

Littera L.

LANDSCRONENSE,

Monaſterium Diœceſis Luthomislienſis in Boëmia ſuperioribus annis inclytum, atque in honorem, & ad laudem Dei Omnipotentis, Beatiſſimæ Virginis Mariæ, nec non Sancti Nicolai Epiſcopi Confeſſoris, & S. Catharinæ Virg. & Martyris fundatum eſt antè portas Civitatis Landscronenſis anno gratiæ 1371. Authore Reverendiſs. D. D. Petro de Sternberg Dei & Apoſtolicæ Sedis Gratia Luthomislienſis Eccleſiæ Epiſcopo, qui ad perpetuam rei memoriam pro ſtabilienda nova fundatione iſta proprias quasdam dedit litteras ſub hujusmodi tenore conſcriptas:

„Petrus Dei, & Apoſtolicæ Sedis gratia Epiſcopus Luthomislienſis ad omnium & ſingulorum, ad quos præſentes pervenerint, volumus notitiam pervenire, Quòd licet univerſis, qui divinis mancipantur officiis, & obſequiis divini cultus deputantur, digno ac congruo proſequendi ſunt favore, hi tamen prærogativa quâdam ſpeciali non immeritò ſunt præferendi, per quos in mentibus fidelium ſincera excreſcit devotio, ac via veritatis, & virtutum greſſu ſalutifero plurimùm frequentantur, ſanè attendentes, quòd in Regno Boëmiæ hæc Sancta Canonicorum Regularium nigrorum Ordinis S. Auguſtini exiguo, quo ibidem nutrita ſubſiſtit Religio, quòd non ſolùm ex ingenio ejus Profeſſores Monaſterii ſuorum honorabilibus ſtructuris, & aliarum rerum potiuntur, ſed etiam pauperibus copioſas eleemoſynas erogant, varia pietatis opera exercent, ſimplices erudiunt, ac loca, in quibus Monaſteria eorum conſiſtunt, exemplis & doctrinâ radiantes illuſtrant. Volentes igitur tam fidelibus noſtri Luthomislienſis Diſtrictus conſulere, quàm Religioſis dicti Ordinis providere, nec non divinum cultum augmentare de voluntate, & expreſſo conſenſu Capituli noſtri ante portas Civitatis noſtris Luthomislienſis Diœceſis in honorem & laudem Omnipotentis Dei, & Sanctæ Matris ejus, ac Divini cultus augmentum Monaſterium prædictorum Canonicorum Regularium Ordinis S. Auguſtini de pecuniis propriis nobis à Deo collatis conſtruximus, ædificavimus, fecimus, & tradidimus, ipſúmque Monaſterium competentibus reditibus dotavimus, & ſibi providimus de iisdem, quod quidem Monaſterium in Beneficium & Præpoſituram Ord. Cann. Regg. nigrorum S. Auguſtini ordinaria authoritate erigimus, facimus, ordinamus, & creamus. Ita, quòd duodecim Canonici ſeu Fratres aut plures, duntaxat & redituum ſuſtinentia præſtabit, ibidem inſtituti & recepti per Præpoſitum per ipſos Canonicè electum regantur, & etiam gubernentur juxta regularia ſtatuta; ſtatuentes etiam, quòd Præpoſitus & Canonici ſex pauperes & infirmos ad Monaſterium recipere teneantur, quibus neceſſaria vitæ, dum vixerint, miniſtrabunt; quibus mortuis alii in locum decedentium ſubſequentur. Et Nos Nicolaus Prior, Redwinus Cuſtos, Siboldus Scholaſticus, totúmque Capitulum Lithomislii attendentes intentionem & propoſitum dicti Reverendi in Chriſto Patris & Domini Domini Petri Epiſcopi noſtri ex pietatis & miſericordiæ viſceribus emanare præhabitis tractatibus deligentibus, & deliberatione maturâ non ſolùm bis vel ter imò pluries ad hoc capitulariter in loco celebrantes Capituli more ſolito congregati non per errorem, ſed de certâ ſcientiâ dictæ creationis conſentimus, & eam ratificamus,